

at han ikke kan forlange noget af den fortjente Hyre forinden han har gjort Tjeneste i Skibet et Aar, og da fremdeles halbaarlig — forudsat selvfølgelig, at ikke Afmonstring finder Sted tidligere. Grunden er naturligvis Frygt for, at Sømanden skal fristes til at forøde sine Penge, og maasse desertere, naar han under Rejsen faar Udbetalinger efter kortere Tids Forløb. Det synes imidlertid at maatte være tilstrækkeligt, eller at man i alt Fald ikke bør gaa videre end, som fastsat i Loven af 1866, at tilbageholde mindst en Tredjedel af den til enhver Tid fortjente Hyre indtil Afmonstring finder Sted, saaledes at Sømanden indenfor denne Grænse uden Hensyn til, hvorlænge han har været i Tjenesten, kan forlange Udbetaling af den fortjente Hyre, navnlig naar hertil, som i § 99 foreslaaet, føjes, at Sømanden kun kan forlange rede Penge, forsaavidt Skibet ligger i Havn — hvor han vel kan have Brug for Penge —, medens han ellers kun kan faa Anbudsning paa Kederiet, særligt til Bedste for sin muligvis hjemmeværende Familie. — I 2det Stykke af § 99 indeholdes den ovenfor oftere omtalte Bestemmelse, at der i flere Tilfælde ikke kan fordres Tilbagebetaling af hvad en Sømand ved Afregningen findes at have faaet udbetalt for meget i Forstud paa Hyren. Det vil ses, at dette gælder, hvor Sømanden er beføjet til at træde paa Grund af Krænkelse af Kontraktforholdet, hvor han affediges paa Grund af uforskyldt Sygdom eller som Følge af Rejsens Opgivelse formedelst Krig, Skibets Forlis m. v., og i Tilfælde af Dødsfald.

Til § 99 slutter sig naturlig § 100, der indeholder de med nugældende Ret, ifr. Lov af 12te Maj 1871 og Fdg. 4. August 1824 § 4, stemmende Regler, at Mandstabet kan forlange Mønstringsbestyrerens Medvirken ved Afregningen her i Landet, og at i Udlandet Konsulen skal træde mæglende og foreløbig dømmende til ved Strid mellem Skipper og Mandstabs angaaende Tjenesteforholdet.

I §§ 101 og 102—105 gives nogle Forskrifter om de Midler, Skipperen kan anvende for at opretholde Disciplinen om Bord, hvilke væsentlig stemme med Loven af 1866 §§ 3 og 5—10. — § 101 er en kun lidet ændret Gengivelse af Loven af 1866 § 3 og behøver som saadan, saavel som efter sit Indhold, ikke nogen nærmere Forklaring. — § 102 vil, ved at sammenholdes med § 5 i Loven af 1866, findes under 5 Numere at nævne de samme Tjenesteforfeelser, som der opregnes under 11 Numere, ene med Undtagelse af Nr. 9, at have Strygestikker under

Dækket eller Bys eller Lampe tændt i Lukafet efter det af Skipperen bestemte Klokkeslet. Dette Numer vil imidlertid næppe savnes, idet den nævnte Forfeelse, forsaavidt den ikke i det enkelte Tilfælde maatte kunne gaa ind under den større Forfeelse af vise Uagtsomhed med Ild eller Bys, formentlig maa omfattes af det almindelige „Brud paa Skit og Orden“, hvormed det er fundet rigtigt at slutte Opregnelsen af Tjenesteforfeelser i § 102's Nr. 5. Straffesatserne i Lovforslaget og i Loven af 1866 ville ligeledes findes i det væsentlige at svare til hinanden, om der end paa et eller andet enkelt Punkt fremtræder en ubetydelig Forskellighed som Følge af, at man har anset det for hensigtsmæssigt at samle de enkelte Tilfælde i færre Numere. I Forbindelse dermed staar det, at der i § 102 aabnes et vist Spillerum for Straffens Størrelse, forsaavidt den i de enkelte Numere bestemmes til Hrefortabelse for en Tid af „indtil“ den angivne Længde. En videre Følge heraf er det fremdeles, at Bøderne for Styrmanden — og den i Klasse med ham satte Mastinimester — i § 102 sættes dobbelt mod Bøderne for andre Skyldige, medens det i Loven af 1866 siges, at de kunne forhøjes til det dobbelte; Resultatet bliver netop det samme. At det sidste Punktum i Loven af 1866 § 5 er ideladt, er begrundet dert, at det ikke behøver at siges, at en Forfeelse, der egner sig til Forsølgelse af det Offentlige, ikke ubelutkes fra en saadan derved, at Skipperen har benyttet sin Straffemyndighed efter Paragraffen; en anden Sag er det, at denne Omstændighed naturligvis vil kunne faa Indflydelse paa Beslutningen om Forsølgelse fra det Offentliges Side saavel som eventuelt paa Fastsættelsen af Straffens Størrelse, saaledes som det foreskrives i Lovforslagets § 309. — En Realitetssporfæl mellem Lovforslaget og Loven af 1866 ligger derimod i det sidste Stykke i § 102, hvori der gives Skipperen Myndighed til som Straffemiddel for de omhandlede Tjenesteforfeelser at anvende Arrest om Bord, dog ikke for længere Tid end 48 Timer, naar de den Skyldige dikterede Bødestrafte tilsammen løbe op til Halvdelen af det paa Rejsen fortjente Hreføløb. Loven af 1866 hjemler ikke nogen saadan Myndighed for Skipperen, men man har troet, at det vilde være rigtigt at give ham den, for at han ikke skulde være blottet for ethvert Tvangs- eller Straffe-Middel overfor dem, imod hvem Myndigheden foreslaas given. Naar den begrænses paa den anførte Maade, skønnes der ikke at kunne være nogen Betænklighed derved, og det turde vel endog være muligt, at det vil kunne være til Bedste for de paa-